

РЕШЕНИЕ

№ 667

гр. София, 01.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **10286** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 9б, ал. 3, във връзка с § 4 на ПЗР от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на „М. Г” АД, със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 10 - адвокат К. срещу Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци рег. индекс РД-22-1/01.10.2012 г. издаден от Кмета на Столична Община.

В жалбата са изложени многобройни основания за незаконосъобразността на акта. Твърди се, че той противоречи на влязлото в сила Решение № 4959 от 07.11.2011 г., постановено по административно дело № 97 от 2011 г. по описа на АССГ. Според оспорващия с този акт съдът е приел, че имотът на жалбоподателя - жк Г., не попада в район, за който да е предвидено почистване, както и такова да извършвано в действителност, поради което такса за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване на територията на общината се явява недължимо платена за периода 2005-2011 г. Инвокирани са доводи за това, че таксата за битови отпадъци се дължи от собственика на недвижимия имот само ако услугата е била предоставяна през съответния период и в района, в който се намира имота. Във връзка с изложеното дружеството счита, че съдът следва да постанови, че същото не дължи такса за поддържане чистотата на територията на СО на основание чл. 71, ал. 1, т. 2 ЗМДТ. По отношение на допълнително установените с оспорения акт публични вземания, оспорващия счита, че същите са незаконосъобразни. На същия многократно са издавани удостоверения, удостоверяващи липса на задължения, поради което актът

следва да бъде отменен.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание оспорващият не се представлява.

Ответникът по жалбата – Кметът на Столична Община, чрез адвокат П. счита, че жалбата е неоснователна. Посочва, че както в ЗМДТ, така и в Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /публикувана в правно-информационната система А. и наричана за краткост по-надолу само „Наредбата”/, е регламентиран реда за освобождаване дадено лице от заплащане на такса за битови отпадъци на основание чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ. Приетото по делото заключение по допуснатата СИЕ ясно сочи, че услугите са предоставяне в района, в който се намира имота, поради което аргументите на дружеството са лишени от правна опора.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че административното производство е започнало с подаването на молба от 09.12.2010 г. до Кмета на Столична община, с която дружеството е поискало да бъде освободено от заплащане на такса за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване, на основание чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ. Поради факта, че компетентният орган не се е произнесъл в законовия срок, оспорващият е счел, че е налице мълчалив отказ, поради което същият е бил оспорен пред АССГ.

С решение № 4959 от 07.11.2011 г. съдът е отменил мълчаливия отказ на Кмета на Столична Община и е върнал преписката за произнасяне, в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона.

Със заповед № РД-09-79/31.12.2011 г. кметът на Столична Община е възложил проверка за установяване на публичните вземания на дружеството.

Резултатите от проверката са отразени в доклад № 21-222/06.06.2012 г., срещу който е депозирано писмено възражение.

Разглеждайки направеното искане Кметът на Столична Община е издал оспорения Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци рег. индекс РД-22-1/01.10.2012 г. на основание § 46 от ПЗР на ЗМДТ, с който за оспорващия за притежавани от него имоти на територията на Столична Община са определени публични задължения – такса битови отпадъци за периода 2005 г. – 2011 г. в размер на 479 086,16 лева – главница и лихви, за притежаваните от [фирма] жилищни и нежилищни имоти. Поради внасянето на част от сумата през този период, дружеството следва да заплати реално 13 839,50 лева главница и лихви в размер на 9902,30 лева.

За изясняване на факти, от значение за спора беше допусната Съдебно-счетоводна икономическа експертиза /СИЕ/, чието заключение е приобщено към събрания в производството доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни оспореният акт да е връчван на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че подадената на 09.10.2012 г. директно в АССГ жалба /вх. № 23552/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по

чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ /в редакцията към месец 12.2010 г./, предприятията подават в 2-месечен срок от придобиването на нежилищен имот, съответно от учредяването на право на ползване декларация пред общинската администрация по местонахождението му, в която посочват вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на дължимия данък. При промяна на декларираните данни декларацията се подава в 2-месечен срок, считано от датата на промяната. Според ал. 2 на същата разпоредба за жилищните и нежилищните имоти, върху които имат право на собственост, съответно им е учредено ограничено вещно право на ползване, предприятията подават декларации по реда и в сроковете по чл. 14. В разглеждания случай не се спори, че [фирма] е предприятие по смисъла на посочената разпоредба и че същото е собственик на посочените в оспорения акт жилищни и нежилищни имоти, намиращи се на територията на Столична Община и е подало за същите декларации съгласно чл. 14 и чл. 17 от ЗМДТ.

По силата на чл. 62 от ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, а размерът ѝ се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване.

На основание чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ, не се събира такса, ако поддържане чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината.

За да прецени дали аргументите на жалбоподателя имат своята фактическа и правна опора следва да се обсъди заключението по допуснатата СИЕ. Експертът е анализирал коректно наличните документи, проверил е счетоводството на жалбоподателя и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Съдът намира, че заключението следва да бъде кредитирано, като последователно, мотивирано и съответстващо на останалите доказателства.

Според вещото лице за територията на[жк], собственост на [фирма], Столичният общински съвет не е определял ТБО, в т.ч. и за поддържане чистотата на територията на жилищния комплекс.

Столичният общински съвет е определил ТБО, в т.ч. и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размери и по години, като съответните стойности са дадени в таблицата на стр. 4 и 5 от заключението. В приложенията към заключението е дадена разбивка по години за всеки от процесните имоти.

По време на проведеното открито заседание по делото експертът разви заключението си посочвайки, че таксата за битови отпадъци е определена за целия район „Л.“, като

за конкретните имоти, собственост на жалбоподателя такава не е определяна отделно. Жалбоподателят не е водил коректно сметка 451 - разчети с общините по данъчни имоти. В нея са били включени общо за всички разчети за имотите, както ТБО, така данък сгради и не само за тези имоти, но и за други - във В., [населено място] и на други места. Сметката не е заведена аналитично за всеки един имот. По този начин не могат да анализират във всеки един момент за всеки имот каква сума е внесена и колко е била дължима, т.е. те са внасяли определени суми на определено време. През годините жалбоподателят е плащал задълженията си за жилищните имоти на база данъчна оценка, определяна от общината, а за нежилищните - по отчетна стойност на имота, определяна от самия него. Според вещото лице изчисленията, направени в оспорения акт са верни. Налице е малка разлика. Експертът счита, че всъщност задълженията са по-големи, но това се дължи на различния метод на сумиране.

От събраните в хода на производството доказателства и най-вече от изслушаното и прието заключение по допуснатата СИЕ следва единствено възможния извод, сочещ недвусмислено, че [фирма], като собственик на недвижими имоти, находящи се на територията на Столична Община е задължено за заплащане на такса за битови отпадъци лице. Съгласно чл.9б от ЗМДТ, в редакцията му, когато е започнало производството по установяване на публичните вземания, същите се определят с акт на Кмета на общината. Въз основа на дадените му от закона правомощия, Кметът на Столична Община след направено изрично искане от страна на дружеството е издал оспорения акт, в който са определени публичните вземания от такса за битови отпадъци, чиито размер както беше вече посочено е коректен.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че на територията на[жк]не е предоставяна услугата поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, поради което дружеството следва да бъде освободено от такса за този компонент, съгласно чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ. В случая няма спор, че процесните имоти се намират на територията на Столична община, в границите на организираното от общината сметосъбиране и сметоизвозване. От представените по преписката концесионни договори, актове за установяване на извършени подлежащи на заплащане видове работи и фактури и от заключението на вещото лице се установява, че до месец май 2009 г. Столична Община е възложила на концесионера [фирма] осъществяването на следните общински дейности: сметоизвозване, извозване на уличната смет, лятно улично почистване, машинно метене, ръчно метене и зимно улично почистване на териториите на няколко столични района, между които и район „Л.". Извършените дейности за заплащани от общината. След 2009 г. осъществяването на тези дейности е поето от К. „Т. С. Център” ДЗЗД, като отново видно от приложените актове и протоколи за установяване на извършени и подлежащи на заплащане видове работи и фактури, СО е заплащала на концесионера суми за извършването на дейности поддържане чистотата на териториите за обществено ползване на територията на Район „Л.". Териториите за обществено ползване са имоти публична и в някои случаи частна общинска собственост – улици, площи, зелени площи и др. Чрез тях се обслужват интересите и се задоволяват специфични потребности на всички жители на общината и затова е особено важно за тяхната поддръжка да се генерират възможно повече приходи, вкл. и чрез събиране на такси от собствениците на имот, находящи се на нейната територия. Между страните няма спор, че през периода 2005 г. – 2011 г. СОС е приемал план-сметки, в които са предвидени разходи за тази услуга, а от посочените по-горе документи се установява безспорно извършването на такава

дейност от концесионерите. В случая е без значение, че услугите не са предоставяни на територията на комплекс „Г.". Имотите, находящи се на неговата територия са частна собственост и техният притежател се явява задължено лице за заплащане на такса за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Единствено в случай, че предприятието е подало декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредбата, същото може да бъде освободено от такса за битови отпадъци, за притежаваните от него нежилни имоти и по чл. 27, ал. 2 от Наредбата – за жилищните, в частта касаеща сметосъбиране и сметоизвозване. Но и при тези обстоятелства таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване остава дължима. Този извод не противоречи на Решение № 4959 от 07.11.2011 г., постановено по административно дело № 97 от 2011 г. по описа на АССГ. По тези съображения съдът намира, че публичното вземане в частта, касаеща поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване е определено правилно и законосъобразно

Съдът намира за неоснователен и релевиращ довод, че през процесния период на дружеството са издавани удостоверения, от които е видно, че същото няма публични задължения към Столична община. Независимо, че посочените документи имат характера на официални по смисъла на чл. 179 от ГПК, същите не могат да бъдат обект на обсъждане в настоящето производство. Това е така, защото публичното задължение е установено с акт на кмета на общината, съгласно чл. 9б от ЗМДТ. Това е единственият начин, чрез който най-точно може да се установи, дали дадено лице има публични задължения и ако да какъв е техният размер.

Предвид на изложените по-горе мотиви настоящият съдебен състав намира, че размерът на публичните задължения от местна такса за битови отпадъци на оспорвания, установени с акт рег. индекс РД-22-1/01.10.2012 г. издаден от Кмета на Столична Община е определен правилно, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

По отношение на направеното в жалбата искане на [фирма], да се постанови, че дружеството не дължи такса „промил” за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване на основание чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ за процесния период, съдът намира, че същото е недопустимо. Въпросите свързани с определянето на размера на таксата за битови отпадъци, както и тези, касаещи освобождаването на дадено лице от нея, са в изключителната компетентност на Кмета на Общината и на Общинския съвет. При наличие на редовно издаден акт за определяне на такса за битови отпадъци по чл. 9б, ал. 2 от ЗМДТ, при неговото оспорване, съдът ще провери дали са били налице материално-правните предпоставки за издаване на акта и спазени ли са законовите изисквания, свързани с правилното определяне на размера на таксата. В разглеждания казус, съдът намира, че Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци рег. индекс РД-22-1/01.10.2012 г. издаден от Кмета на Столична Община е законосъобразен, поради което не дължи отделно произнасяне по визираното искане. Този въпрос е намерил своята законова опора и в разпоредбата на чл. 8, ал. 6 от ЗМДТ, съгласно която само Общинският съвет може да освобождава отделни категории лица изцяло или частично от заплащане на отделни видове такси, по ред, определен с наредбата по чл. 9. По изложените съображения съдът намира, че жалбата в тази ѝ част следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да бъде прекратено.

При издаването на оспорения акт не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Постановяването му е извършено от

компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия на основание чл. 143, ал. 4 от АПК следва да бъдат присъдени такива. Доказателства за реално платено възнаграждение не са представени, поради което размерът на възнаграждението следва да бъде определен съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 4 и чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на „М. I” АД, със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 10 - адвокат К. срещу Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци рег. индекс РД-22-1/01.10.2012 г. издаден от Кмета на Столична Община.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на на „М. I” АД, със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 10 - адвокат К., в частта, в която се иска съдът да постанови, че дружеството не дължи такса „промил” за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване на основание чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ за процесния период.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 10286 от 2012 г. по описа на АССГ в тази му част.

ОСЪЖДА [фирма], с адрес: [населено място], [улица], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична Община на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, сумата от 924,84 /деветстотин двадесет и четири и 84 ст./ лева, представляваща направените по делото разноски – минимално възнаграждение за един адвокат, представлявал ответника в производството по административно дело № 10286 от 2012 г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..